

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין קא, (ב) שם
 כמוצות קי: נדרים לו;
 (ג) [צרי"ף והר"ש איתא
 ששם], (ד) [לעיל קמא:];
 (ה) רש"ל מ"ו, (ו) [וכן גירסת
 הערוך ערך סבלות], (ז) [עי'
 גירסת ר"ח שכתב הרשב"ם
 ד"ה מלאכה].

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה שינוי ווסת
וכמו עני כל"ל ומיצת חוק
נמחק: (ב) ד"ה מעפר וכו'
זבל שהביא כל"ל ומיצת
ואשפה נמחק ונ"ב אשפה
הוא המקום שמניחים הזבל
לשם כדלעיל דף עח ע"ב:

מוסף רש"י

והא איכא שבתות וימים
טובים. שאין לך עני
שבישראל שאין לו מעשים
טובים. (סנהדרין ק.) שני וסא.
שמהם וכל וואלך יומת, מאני
רגיל לאכול, היינו תחילת חולי
עמים, לפיכך אפילו שמהם
וימים טובים רעים לו (שם).
ברום היום. כרמו. שאין
בדלו ממון לקנות בתקום
טוב וקונה בראש ההר
וכל זאכלים שהוא מוציא לו נופל
חז לברמם שחמשי (כתובות
ק"י).

מוסף תוספות

א. ומרובין ומעטין לאו
דוקא אלז מתקיימין קרי
מרובין אע"פ שהן מרובטין
לפי שהן עומדין קרי מרובטין
ונגבין ואע"פ שאכל
ושיאן מתקיימין קרי
מעטין לפי שהן
מתמטטין והולכין וכו'
שאל אינ נגבין. ר.י.
ב. לא אמרינן כי אמר
רבא דוקא דבר היטל לענין
חזרת הכל, או דילמא אפי'
לענין חזרת במקצה
דפחות מדירי דל תחזיק
כלום. טעמא.

רבינו גרשום

[illegible]

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

היה עני רעים והא איכא צדקס
 שיש לו מנות ומזונות שהיו מחלקין לעניים מערב שבת
 וללערב שבת אלא כשמואל אתא קרא לנאשמועי. ויולה ר' יהושע קאמר
 ללה: שינוי ווסס. (6) חוק כמו עני שכל ימות החול אוכל פת
 חריצה וצדקס אוכל צדק. הכי גרסי'
 סתם חולי. מסור בר מחטלי חלתס.

⁽⁶⁾ ואמר ר' יהושע בן לוי כל ימי עני רעים
והא איכא שבתות וימים טובים ^ג כדשמואל
אמר שמואל *שניו וסת תחלת חולי כתיב
בספר בן סירא כל ימי עני רעים בן סירא
אומר אף לילות בשפל גנים וגו ממטר גנים
לגנו ברום הרים כרמו מעפר כרמו לכרמים:
מתני' השולח סבלונות לבית חמיו שלח
שם מאה מנה ואכל שם סעודת חתן אפילו
בדינא אינן נגבין לא אכל שם סעודת חתן
הרי אלו נגבין שלח סבלונות מרובין שיחזרו
עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין סבלונות
מועטין שתשתמש בהן בבית אביה אין נגבין:

גמ' אמר רבא דוקא דינר אבל פחות מדינר
הוא הדין דאפילו פחות מדינר והאי דקתני
משמע לן אכל תנן שתי מאי הוא תנן שס
תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל מ
חמיו מאה קרנות של כדי יין ושל כדי שמ
ושל כלי מילת ורכב בשמחתו והלך ועמה
כוס של חמין ושתי ומת וזו הלכה העלה רב
לאושא ואמרו סבלונות העשויין ליבולת אין
שמע מינה אפילו שתי שמעת מינה אפילו
לימא לן דלא שחקי ליה מרגניתא דשווי
מינה אפילו שגרו לו דלמא כל פתח בית
להו מהו שישלש שבה סבלונות מהו כ
ברשותיה שבוה או דלמא כיון דאי אבו
ברשותא ידיה שבוה תיקו בעי רבא סבל
מהו תא שמע וזו הלכה העלה רבי אחא ע
ואמרו סבלונות העשויין ליבולת אין נגבין
לאו אע"ג דלא בלו לא ידבלו תא שמע
בהן והיא בבית אביה אין נגבין תרגמה
יהודה אמר רב מעשה באדם אחד ששג
חדש וכלי פשתן חדש בעצרת מאי ק
חשיבותא דארץ ישראל קמ"ל ואיבעית א
אמר רב יהודה אמר רב מעשה באדם אה
היא ונכנס אחריה לחורבה לבודקה אמר

סבלוֹנוֹת העשויין לִיבֵלוֹת אִין נגבין. והא דתנא מרובין סמכין עמה מצינ אציה לבית בעלה הרי אלו נגבין היינו אין עשין לבלות ומועטין היינו עשין לבלות^א א"צ מומעטות בעינן דוקא שאין עשוי לבלות אצל המרובים אפי' לבלות מן נגבין: **איבעיא** להו מהו שתשרש. פ'י

אמילתא דרצא קאי

לדאמיר דוקא אכל דינר אכל פחות
ממדינר לא וקא אמר אס אכל פחות
מדינר מהו טעמיה לפי מה שאכל אס
לא אכל חצי דינר טעמיה הוה¹ ולישא
משלם כמו משלשין בזמון ואין
משלשין בזמון (מכות דף ה.) מ"ר:
תרגמה רבא ביבא. פ"י רבינו
שמואל דה"ה דהוה מצי
ששנויי לא והוא דבזון ור"י אומר
דבשלמא דבריייתא מיירי דבזון אלא
ממתי' דלא מיירי דבזון לא
מיתוקמא דבזון:

נכנס

פשיטא דינר תנן מהו דתימא
 ר אורחא דמילתא קתני קא
 מאי שם תנן שגור לו מאי
 באדם אחד ששגור לבית
 של כלי כסף ושל כלי זהב
 פתח בית חמיו והוציאו
 אהא שר הבירה לפני חכמים
 ושאין עשוין ליבולות נגבין
 דות מדינר אמר רב אשי מאן
 אלפא זחי ואשקיה שמעת
 חמיו כבית חמיו דמי איבעיא
 דאי איתנהו לדידיה הדר
 או מגנבי בעי שלומי ליה
 ת העשוין ליבולות ולא בלו
 הבירה לפני חכמים באושא
 ושאין עשוין ליבולות נגבין מאי
 כבלונות מועטין שתשתמש
 בייבא וסבכתא אמר רב
 לבית חמיו יין חדש ושמן
 משמע לן איבעית אימא
 דאי טעין טענתיה טענה
 שאמרו לו אשתו תותרנית
 ריה צנון אני מריה בגליל
 אמרה

אמרה

לו. לחתן מן סעודתם בביתו מאי:
שא. כשהיתה סנהדרין לשם דאושא
ז' יבולות. קודם נשואין אין נגבין
ספק: ה"ג ש"מ אפי' פחות מדינר.
לרפואה: אפי' שגרו נמי. שהרי
ז' שכן סבלונות מהו. היכא דהדרי
ויס יבולות. דלמחן דלא הדרי א"ר
זעין ששמש בזה והיא צביא אביה
דפסיקא קמי' ששמש בזה צביא
אלא רבותא אשמועי' אפי' כשעשין
מרי לא שנה בלו ולא שנה לא בלו
ויקא דינר. כלומר שאם אכל צביא
במחנה פירוש אם שלח סבלונות בק'
א הדין שלשים ולרשיעו חבו פירוש מהו
צערות: דאי טעין טעמינה טענה.
זוטריניה היא. חולי הוא שאינה יכולה
לא עליה מומין אינה מקודשת כנסה
האיש לא קבל עליו את המומין ואם
מדיר [שם ע"ג]: נכנס אחריה לחורבה
ולא נזון. וקורב לגליל היה מעשה:
הנזון שבחור חיקו אמר. וללישנא
תבת אני מריחה ולא ריח נזון:
אמרה

פירותיה היא: אשתך תותרנית. מטומטו

(א) נראה ד"ל אף לילות שגגו נמוך וכו' משאר כרמים ולכן ימיו וילילותיו רעים.

סב א מ"י פ"ד מהל' דעות
הלכה כא:
סג ב ג מ"י פ"ו מהל'
זכ"ה ומתנה הלכה כא
כז טור ושו"ע אה"ע סי' נ
סעיף ג:

[illegible]